ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Dufka a přísedících Ludmily Hřeben Štaudnerové a Andrey Záhořákové v hlavním líčení konaném dne 5. prosince 2018

takto:

Obžalovaný

M. D., narozený XXXX ve XXXX, trvale bytem XXXX, XXXX, t. č. pobývající v XXXX,

je vinen, že

po předchozí dohodě s již odsouzenými Mgr. R. B., předsedou představenstva společnosti XXXX s. r. o., IČO: XXXX, M. Z., jednajícím na základě plné moci za společnost XXXX, IČO: XXXX s. r. o., a za společnost XXXX s. r. o., IČO: XXXX, L. Č., jednatelem společnosti XXXX s. r. o., IČO: XXXX, R. S., dříve M., jednatelkou společnosti XXXX s. r. o., IČO: XXXX, a dále R. Č. a S. N., případně mezi nimi, realizovali v době od 17. 3. 2011 do 6. 4. 2011 přes řetězec společností v pořadí XXXX → XXXXs. r. o. nebo XXXXs. r. o. → XXXX s. r. o. → XXXX s. r. o. → XXXX celkem tři fiktivní nákupy a prodeje niklových katod, které měly zastřít skutečný pohyb zboží od dodavatele – společnosti XXXX k odběrateli – společnosti XXXX s. r. o., k němuž došlo v témže období. Společnost XXXX, pak v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen a duben 2011 podaných u Finančního úřadu ve Zlíně ve dnech 20. 4. a 13. 5. 2011 neoprávněně deklarovala dodání zboží do jiného členského státu EU a s tím související osvobození od daně z DPH, a to u těchto faktur:

Tabulka č. 1 – faktury vydané XXXX – březen 2011

Faktura číslo	**Množství Ni katod**	**Datum vystavení, dodání + DZP**	**Základ daně**	**DPH (20 %)**	**Odběratel**
11210008	23.955 kg	28. 3. 2011	11.326.834 Kč	2.265.367 Kč	XXXX XXXX s. r. o.
11210009	23.956 kg	28. 3. 2011	11.327.307 Kč	2.265.461 Kč	XXXX XXXX s. r. o.
Celkem za 3. měsíc			**22.654.141 Kč**	**4.530.828 Kč**	

Tabulka č. 2 – faktury vydané XXXX – duben 2011

Faktura číslo	**Množství Ni katod**	**Datum vystavení, dodání + DZP**	**Základ daně**	**DPH (20 %)**	**Odběratel**
11210010	46.763 kg	6. 4. 2011	21.362.839 Kč	4.272.568 Kč	XXXX s.r.o.
Celkem za 4. měsíc			**21.362.839 Kč**	**4.272.568 Kč**	

Za účelem zkrácení daně z přidané hodnoty u společnosti XXXX, která uplatnila osvobození od daně z přidané hodnoty ve výše uvedeném objemu, tedy docházelo k fakturaci mezi jednotlivými společnostmi - fiktivními dodavateli a odběrateli - v rámci výše popsaného řetězce.

Obžalovaný M. D. se pak podílel na popsané činnosti tím způsobem, že po dohodě s odsouzeným M. Z. nejprve obstaral společnost XXXX s. r. o. k zapojení do řetězce a její převedení na odsouzenou R. S., dříve M., k čemuž došlo dne 3. 3. 2011, přičemž se jmenovanou rovněž dojednal, že mu tato umožní finanční operace na účtech společnosti. Poté jménem společnosti nakoupil ve dvou případech od společnosti XXXX s. r. o. a v jednom případě od společnosti XXXXs. r. o. niklové katody a obratem je prodal společnosti XXXX s. r. o., vystavil nebo nechal vystavit příslušné účetní doklady o těchto nákupech a prodejích, které na jeho žádost podepsala R. S., která také podepsala daňová přiznání společnosti XXXX s. r. o. k DPH za uváděné měsíce březen a duben 2011 a dále uhradil peněžní částky ve výši odpovídající hodnotě obchodovaných niklových katod na účet společnosti XXXX, což vše činil s úmyslem přispět k zastření faktického pohybu obchodovaného zboží a k předstírání jeho dodání z České republiky na Slovensko a zpět a takto se podílel na neoprávněném snížení daně z přidané hodnoty u společnosti XXXX, ve výši 8.803.396 Kč.

Tedy

společným jednáním více osob ve velkém rozsahu vylákal výhodu na dani a spáchal takový čin nejméně se dvěma osobami,

čímž spáchal

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016 jako spolupachatel dle § 23 trestního zákoníku

a za to se odsuzuje

podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 5 (pěti) let**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje **do věznice s ostrahou**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 22. 5. 2015, č. j. 68 T 7/2014-2667, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 2. 2016, č. j. 4 To 55/2015-2995, bylo rozhodnuto o vině odsouzených Mgr. R. B., J. M., M. Z., R. Č., R. S. a S. N.zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku (v případě S. N.dle § 240 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku), jehož se dle citovaných rozhodnutí dopustili tím, že – stručně řečeno – po vzájemné dohodě vytvořili za účelem realizace obchodů a v jejich rámci za účelem krácení daně z přidané hodnoty řetězec firem ve složení a v pořadí XXXX (společnost Mgr. R. B.) – XXXXs. r. o. nebo XXXXs. r. o. (zahraniční – slovenské společnosti) – XXXX s. r. o. (dále jen XXXX, společnost R. S., za kterou dle rozsudku jednal i M. D.) – XXXX s. r. o. (společnost L. Č.) – XXXX s. r. o. (společnost M.a Z.). Přes tento řetězec pak realizovali celkem tři spekulativní nákupy a prodeje zboží, a to niklových katod, v souvislosti se kterými pak společnost XXXX deklarovala dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie a uplatnila osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu za zdaňovací období březen a duben 2011 v celkové výši 8.803.396 Kč, které jí bylo přiznáno.

2. V rámci tohoto řetězce pak společnost XXXX ve třech případech nakoupila od německého dodavatele XXXX niklové katody, které formálně prodala slovenským odběratelům (viz výše), kteří je následně vyfakturovali společnosti XXXX. Následně přijala společnost XXXX od společnosti XXXX platbu za dodávky zboží od údajných slovenských dodavatelů, k čemuž odsouzený Mgr. B. vytvořil Určovací prohlášení, ve kterém společnost XXXX prohlásila, že 3 platby v celkové výši 915.000 € ve prospěch účtu XXXX byly určeny na úhradu zálohové faktury za údajného odběratele XXXX, kteréžto kroky měly zastřít skutečný pohyb zboží od výše uvedeného německého dodavatele do společnosti XXXX.

3. Odsouzená R. S. se pak dle rozsudku stala dle pokynů M. D. jedinou společnicí a jednatelkou společnosti XXXX, jejíž bankovní účty založila u Komerční banky, a následně mu přenechala společnost k obchodní činnosti, k čemuž mu také přenechala čipovou kartu a PIN kód k provádění bankovních transakcí, podepisovala faktury přijaté i vydané, prováděla výběry hotovosti a předávala je M. D., podepsala také výše zmíněné Určovací prohlášení, jakož i daňové přiznání k DPH za měsíc březen 2011.

4. Provedeným dokazováním v proběhnuvším hlavním líčení pak bylo prokázáno, že obžalovaný M. D. se zapojil do popsané trestné činnosti tím způsobem, že nejprve zajistil společnost XXXX včetně toho, že od 3. 3. 2011 se její jedinou společnicí a jednatelkou stala odsouzená R. S., což se jmenovanou dojednal, stejně jako s ní dojednal, že mu umožní za společnost jednat tak, jak je uvedeno v předchozím odstavci, tedy že mu tuto společnost přenechá k dispozici. Za této situace pak společnost XXXX účetně nakoupila od slovenských společností XXXXs. r. o. a XXXXs. r. o. niklové katody a vzápětí je prodala společnosti XXXX s. r. o., k čemuž byly vystaveny ve společnosti XXXX příslušné doklady, které podepsala odsouzená R. S.; obžalovaný M. D. pak uhradil na účet společnosti XXXX částku odpovídající udávané hodnotě obchodovaných katod. Veškeré kroky přitom činil s úmyslem zastřít skutečný pohyb zboží toliko od společnosti XXXX do společnosti XXXX s. r. o. (které měla zboží dle účetních dokladů dodat společnost XXXX, která je měla koupit od společnosti XXXX s. r. o.) a navodit zdání, že zboží bylo dodáno z České

republiky na Slovensko a zpět, což umožňovalo společnosti XXXX nárokovat osvobození od daně z přidané hodnoty, k čemuž i došlo, a tato společnost tak neoprávněně zkrátila svoji daňovou povinnost za období březen a duben 2011 o celkovou částku 8.803.396 Kč.

Průběh dokazování:

5. **Obžalovaný M. D.** v přípravném řízení i u hlavního líčení popřel, že by byl do popisované trestné činnosti jakkoli zapojen a že by tedy novou majitelku a jednatelku společnosti XXXX R. S. jakkoli úkoloval či po ní něco požadoval. Uvedenou společnost prodal panu F., který o ni projevil zájem, neboť se chtěl plně věnovat své realitní kanceláři; měl od něho pouze plnou moc k zastupování společnosti, neboť jmenovaný očekával, že se bude fakticky na chodu společnosti dále podílet, především pak při práci na dobíhajících zakázkách, což byla jedna z podmínek F. při koupi společnosti. Protože se obžalovaný ve společnosti již angažovat nechtěl, začalo mezi nimi docházet k neshodám, což vyústilo v rozhodnutí F. společnost prodat, přičemž nejprve ji nabídl jemu. S paní S. se obžalovaný seznámil až po převodu společnosti na ni, a to zřejmě v kanceláři účetní paní M., kde si vyzvedávala nějaké doklady a kde ho také seznámila s nějakým mužem, který měl být ředitelem společnosti a jmenoval se snad U., nebo U.. Setkali se proto, že některé kontrakty nebyly dokončené a ona chtěla vyjádření k některým obchodním partnerům, jednalo se o stavební činnost. Při té příležitosti si vyměnili telefonní kontakty, načež jej onen ředitel v budoucnu ještě několikrát kontaktoval. Sdělil mu také, že s pány Z. a Č. jsou si blízcí. Tento pan (snad) U. mu také po převodu společnosti na R. S. půjčil asi ve třech případech v období duben až červenec 2011 hotovost, kterou tehdy rychle potřeboval, a potom mu peníze vrátil na účet společnosti XXXX, k čemuž došlo v červenci 2011. Již koncem února U. předal svůj laptop, kde měl všechny kontakty i účetní software, protože o něho projevil zájem. Fakt, že se obžalovaný o zmiňované osobě ředitele společnosti zmínil až u hlavního líčení, obžalovaný vysvětlil konstatováním, že se ho na to na policii nikdo neptal. Dále obžalovaný také uvedl ve vztahu k užívání internetového bankovnictví, že nechápe, jak se mohl někdo do něho přihlašovat jeho klientským certifikátem v době, kdy nebyl jednatelem. Obžalovaný si už nevzpomínal, jakým způsobem se s F. přihlašovali do internetového bankovnictví, zda měli nějakou čipovou kartu. S paní M. - S. řešili přístup do bankovnictví v době, kdy měla nový výpis z obchodního rejstříku; navštívili spolu za tím účelem Komerční banku. V červenci 2011 on určitě neměl do bankovnictví přístup. Od března 2011 do odjezdu na M., tzn. do října 2012, se zabýval realitní činností, stal se jednatelem jiné firmy, během tohoto období jej také vyhledávali lidé či firmy, kteří nemohli sehnat paní M. ani pana F., s nimiž chtěli řešit jejich obchodní vztahy.

6. K vytvořenému obchodnímu řetězci pak obžalovaný uvedl, že někdy v únoru 2011 byl požádán panem Z., aby společně s jeho zaměstnancem panem Č. jeli na obchodní schůzku, o níž si myslel, že se bude týkat realit, protože mu Z. někdy dohazoval zakázky. Č. mu posléze řekl, že pojedou do Tečovic za panem B. a až když tam jeli, tak mu řekl, že schůzka bude s nějakým jeho spolupracovníkem, kterého mu i představil, ale jehož jméno již obžalovaný zapomněl. V kanceláři byli pouze oni tři a tento muž mu řekl, že by měli zájem prodat prostřednictvím XXXX Z. jeden kamion niklových katod, což vysvětlil tím způsobem, že Z. má již nějaké stávající kontakty a byl by tam střet zájmů a nelze to koupit napřímo. Došlo k tomu však v době, kdy již F. společnost prodával a on již neměl oprávnění za společnost jednat, což také tomu muži sdělil. Tato informace ho překvapila a snažil se obžalovanému vysvětlit, že obchod je velmi důležitý. Obžalovaný je odkázal na nového majitele, ale oba se ho ještě snažili přemlouvat. V dalším období asi dvou nebo tří týdnů se setkal i se Z., kterého se ptal, co to mělo znamenat, na což mu tento pouze řekl, že to má Č. již vyřešené. K faktu, že v přípravném řízení uvedl, že se jednalo o schůzku s B., ale že to neví jistě, pak obžalovaný uvedl, že v době výslechu na policii si nevzpomněl na všechny podrobnosti; později si vzpomněl, že se asi měsíc po této schůzce seznámil skutečně s B., ale na schůzce byl úplně jiný člověk. S B. se tehdy setkal proto, že jej o to požádal Č., ale jednalo se o jinou problematiku, když B. sháněl pozemky na uložení zeminy. Ke

schůzce došlo v restauraci na Lešné, obžalovaný vlastně dodnes s určitostí neví, jestli to byl skutečně B.. Pozemky se mu tehdy sehnat nepodařilo, o čemž B. informoval, a od té doby nemluvil s nikým, koho by se obchodní řetězec týkal.

Výpovědi svědků:

7. **Svědek R. Č.** k věci shodně v přípravném řízení i u hlavního líčení uvedl, že jej někdy na konci roku 2010 vyhledal obžalovaný M. D., kterého znal z dřívějších let, s tím, že má obchodního partnera S. Z., který má velkou stavební firmu, a že spolu chtějí obchodovat s barevnými kovy, s čímž měl svědek zkušenosti; z toho důvodu jej také obžalovaný oslovil. Proběhla schůzka ve firmě M.a Z. v Ostratě u Zlína, kde se jej obžalovaný ptal, s jakým materiálem je nejvýhodnější obchodovat a jaký by to přinášelo zisk. Svědek jim spočítal, že z jednoho kamionu niklových katod by byl zisk 1,2 mil. Kč, přičemž za tento kamion by bylo nutno zaplatit 10 mil. Kč, na což však Z. v té době neměl peníze, jak prohlásil. Svědek si uvědomil, že asi dva měsíce předtím mu volal již odsouzený Mgr. B., který mu nabízel obchodování s niklem, na což měl mít také peníze; takto i informoval Z.. Došlo k další schůzce mezi ním a Mgr. B. u něj před domem, kde se domluvili, že bude nejlepší, pokud Bártův obchodní partner J. M. poskytne Z. půjčku 1 mil. €, což by vystačilo na dva kamiony. Peníze měly přijít na účet B. firmy XXXX jako předplatby a B. měl zajistit nákup katod, přičemž mu bylo jedno, jak bude řetězec poskládán; on chtěl být na začátku řetězce, kde by prodával i nakupoval bez DPH. Následně proběhla schůzka opět v sídle firmy Z., které se ještě zúčastnili B. a M. a kde se dohodli na podrobnostech, přičemž výše půjčky činila 950 tis. €. Svědek poté navštívil v Hradci Králové firmu XXXX, kde předjednal s panem Š., že mu bude Z. dodávat niklové katody. V té chvíli už vystupoval jako zaměstnanec firmy XXXX. Následně byla v Praze podepsána rámcová smlouva o dodávkách katod a přišly peníze od M. na účet XXXX, po čemž následovala objednávka adresovaná společnosti XXXX. Obžalovaný D. nakupoval katody na firmu XXXX v té době patřící R. S., na čemž se domluvil se Z., že tam S. „dají“, a z XXXX „to šlo“ na XXXX. S. tak měla být „ztracený obchodník“, která podepisovala faktury, které zařizoval D.. Jmenovaná ani peníze neposílala, to také dělal obžalovaný, který měl token na vygenerování kódu pro internetové bankovnictví. První obchody podle svědka proběhly úspěšně, avšak od 1. 4. 2011 se změnil zákon v tom směru, že se obchodovalo bez DPH, na čemž všichni prodělali, čímž obchody skončily. Svědek také uvedl, že D. dovedl S. k Z., který jí po D. posílal peníze, ale ten jí je nedával, protože mu měla dlužit. To zjistili, když S. Z. navštívila; poté se situace řešila napřímo přes Č.. Podle svědka obžalovaný odjel z ČR kvůli svým dluhům, které mu vznikly tím, že si půjčoval peníze na lichvářský úrok. Svědek také potvrdil, že se účastnil s obžalovaným jednání v Tečovicích v kancelářích nad prodejnou Unicars u pana S., který měl autodopravu; svědek si ovšem již nepamatoval, co přesně tam tehdy domlouvali.

8. U hlavního líčení dále svědek doplnil, že vše začalo tak, že za ním přišel obžalovaný na popud pana Z., který věděl, že pracoval pro (odsouzeného) Š.. Cílem jejich činnosti bylo zkrácení daně, jinak by to nemělo smysl. V té době ještě nebyly peníze na financování obchodu, Z. tehdy řekl, že volné peníze nemá; obchodovat se pak začalo až po půjčce od M.. Obžalovaný mu také přímo řekl, že firmu XXXX ovládal přes paní S., stejně jako mu řekl, že měl přístup k PC. Navíc asi dvakrát s ním seděl v restauraci, přičemž obžalovaný prováděl platby z účtu společnosti, k čemuž měl tokeny (tzn. zařízení umožňující mu po ověření totožnosti využívat zabezpečené bankovní služby, pozn. soudu); to se dělo v roce 2011. Přístup k účtům navíc měl i poté, co skončily předmětné obchody. Svědek u hlavního líčení sdělil i další detaily, jako např. ten, že původně byla S. se Z. v kontaktu, chodila si k němu pro provize, ale později s ní již Z. nechtěl být spojován, protože byla na začátku řetězce. Zisk, tzn. neodvedená DPH, se dělil mezi zúčastněné a například svědek dostal z jednoho auta 50.000 korun, obžalovaný měl slíbenou tu samou částku, největší zisk měl Z.. Kdo vystavoval za firmu XXXX doklady, svědek nevěděl, převody však dělal obžalovaný, což mu sám řekl. Svědek se vyjádřil také k osobě pana U., o němž uvedl, že ho viděl jednou z auta, když měl s ním a se S. obžalovaný schůzku; v této souvislosti s ním svědka

seznámil. Urbanec byl také tím, kdo sehnal S.. Svědek také viděl obžalovaného používat token, k čemuž uvedl, že vypadal jako malá kalkulačka; zařízení generovalo kód, který obžalovaný zadal při přihlášení do bankovnictví. Platební příkazy navíc zadával i za společnost Futcon s. r. o., což byla první firma, která byla napsaná na paní S.. Svědek také dodal, že obchodů s katodami proběhlo celkem asi 300.

9. K výpovědi svědka obžalovaný uvedl, že se s ním setkal náhodně v restauraci, když byl bez práce, a ptal se ho, zda nemá nějaké kontakty. Proto mu sjednal schůzku se Z. ohledně zaměstnání. Potom se již domlouvali spolu a obžalovaný nevěděl, co svědek i jeho spolupracovníci dělají. K vyjádření obžalovaného svědek poznamenal, že obžalovaný začal s obchody mnohem dříve než on; spolupracoval se Z., kterému „optimalizoval DPH", k čemuž měl firmy.

10. **Svědkyně R. S.** v úvodu své výpovědi před soudem uvedla (v přípravném řízení nevypovídala), že (výše citovaná) rozhodnutí soudů neodpovídají skutečnosti, nedopustila se toho, čím byla uznána vinnou, s panem D. nespolupracovala. Připustila, že ve firmě XXXX činná byla, ale o krácení daně se dozvěděla až 13. 6. 2013, když ji navštívila policie. V roce 2011 ani nebyla v kontaktu se spoluodsouzenými. V další fázi výslechu pak připustila, že s obžalovaným spolupracovala, i když si už nevzpomínala na čem, nevzpomínala si ani, jak se potkali. Svědkyně neznala ani pana F.. Když firmu přebírala, měla své studio masáží a pedikúry.

11. Dále svědkyně uvedla, že neměla přístup k účtům firmy XXXX; když firmu přebírala, zakládala i účet a PIN a ostatní věci spojené s bankovnictvím předala obžalovanému; jednalo se o PIN a čip, aby mohl provádět bankovní operace. Když se dozvěděla, že jsou nějaké problémy ohledně financí, nahlásila ztrátu karty a zablokovala všechny přístupy, o čemž informovala obžalovaného. Během působení ve firmě pobírala nějaký minimální plat, nějakého U. či U. svědkyně nezná. Bývala v kontaktu pouze s obžalovaným a Č., Č. neznala. Svědkyně si nevzpomínala, že by vkládala na účet firmy nebo z něho vybírala nějaké větší finanční částky, a to i po ukončení výkonu funkce ve firmě. Uvedla také, že u sebe neměla účetnictví, ale pouze kopie některých dokladů. Pokud při jednání na finančním úřadě v červenci 2012 popisovala obchody, jednala dle instrukcí D., které jí dal před finanční kontrolou. Závěrem pak konstatovala, že vše, co ve firmě dělala, dělala dle instrukcí obžalovaného.

12. Dále soud v rámci dokazování přečetl výpověď **svědka Mgr. R. B.** z přípravného řízení, když tento soudu písemně sdělil, že ve vztahu k řízení před soudem využívá svého zákonného práva a odmítá vypovídat. Soud zvažoval, zda takováto forma sdělení postačí ke sdělení stanoviska svědka a zda není nutno, aby se svědek k soudu dostavil a zde své stanovisko osobně a ústně sdělil, načež dospěl k závěru, že by se jednalo o zbytečný formalismus a zbytečnou zátěž pro vězeňskou službu (svědek se nachází ve Věznici v XXXX). Podstatné je, že svědek soud informoval o svém postoji ke své svědecké povinnosti způsobem, o němž není nutno pochybovat. Svědeckou výpověď pak bylo možno přečíst, neboť o svém právu odmítnout vypovídat svědek byl poučen a uvedl, že svého práva využívá tím způsobem, že pokud se ve své výpovědi odmítne k něčemu vyjádřit, bude to z toho důvodu. Soud se nedomnívá, že akceptace tohoto jeho postoje ze strany policejního orgánu byla na místě, neboť je spíše toho názoru, že pokud se svědek rozhodne vypovídat, musí vypovídat pravdu o všem, co je mu známo, a nesmí nic zamlčet. Jinými slovy řečeno, platí zde buď, anebo. Nicméně jinou výpověď svědka soud k dispozici nemá, a proto přečetl tu, která je obsažena ve spise. Pro přečtení výpovědi byla splněna i ta podmínka, dle níž musí mít obviněný nebo jeho obhájce možnost se výslechu svědka zúčastnit; obhájkyně obviněného byla o výslechu vyrozuměna s měsíčním předstihem, avšak této možnosti nevyužila.

13. Ve své výpovědi Mgr. B. uvedl, že se s obžalovaným D. setkal celkem čtyřikrát, stručně také uvedl, co se při setkáních odehrávalo, resp. čeho se týkala; v polovině března 2011 ve Všemině řešili možnosti uložení zeminy pro firmu Sharon; koncem března 2011 se setkali na čerpací stanici OMV pod Jižními Svahy, kde mu mj. D. řekl, že mu již nemá telefonovat, neboť má informaci, že má (svědek) odposlouchávaný telefon; na stejném místě se setkali i v dubnu téhož roku, asi 20. 4., kde mluvili o tom, že Z. odmítá vrátit v plné výši M. poskytnutou půjčku; naposled se s ním setkal až 30. 6. 2012 (dcera měla promoce), kde mu D. popisoval trestnou činnost páchanou se Z., přičemž také uvedl, že je naštvaný, neboť mu neplatí a zbavují se ho. V obecné rovině se svědek také vyjádřil k problematice trestní věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 68T 7/2014 (viz výše), když uvedl, že celá konstrukce skutku je nelogická a jeho popis neuvěřitelný; lze jen litovat, že svědek svůj názor dále nerozvedl a neodůvodnil.

14. K osobě svědkyně R. M. - S. uvedl, že ji poprvé a naposledy viděl před odvolacím soudem. Dále vyloučil, že by byl někdy s Č. na schůzce v Tečovicích v kanceláři nad prodejnou Nissan, když uvedl, že tam byl pouze jednou u pana S., a to s M. Z. viděl poprvé při jednání v Ostratě někdy v létě 2011, což nijak nesouviselo s projednávanou věcí, podruhé pak u odvolacího soudu. Tam také poprvé viděl L. Č.. K osobě R. Č. uvedl, že se s ním seznámil v roce 2009 přes svého souseda R. K., kam chodil na návštěvy, a občas se potkávali v budově, kde měl kancelář J. Š.. Obchodní spolupráce mezi nimi začala v březnu 2011, když Č. potřeboval zajistit pro servisní organizaci firmy XXXX na Slovensku na londýnské burze materiál. Ta servisní organizace se jmenovala XXXX, s. r. o., přičemž přišel s tím, že firma nemá slovenské DIČ a že zboží bude nakupovat firma XXXX; svědka dle jeho vyjádření mohlo napadnout, že něco není v pořádku a že je obchod divný.

15. Obžalovaný M. D. vyslovil s výpovědí svědka souhlas s výhradou, že o žádných odposleších s ním nemluvil.

16. Dále soud přečetl za souhlasu státní zástupkyně a obžalovaného výpovědi svědků z přípravného řízení. **Svědek S. N.** uvedl, že někdy v roce 2010 založil společnost XXXXs. r. o. a byl jejím jednatelem a jediným společníkem; společnost se zabývala obchodem s kovovým odpadem a kovy jako takovými. K případnému obchodování se společností XXXX svědek uvedl, že si nepamatuje, že by s touto společností obchodoval, její jméno zná spíše z policejního spisu. K účetnictví společnosti dále svědek uvedl, že v létě roku 2011 ji převedl na nového jednatele, jehož jméno si již nepamatuje, kterému také předal někde v Praze účetnictví společnosti. Svědek dále potvrdil, že obchodoval se společností XXXX a že proto zná Mgr. B., od této společnosti nakupoval a zároveň jí i prodával zboží, konkrétně niklové a měděné katody, když se jednalo o stovky případů ročně. Koupě byly hrazeny převodem. K osobě obžalovaného M. D. svědek uvedl, že si není vědom, že by ho znal osobně; jeho jméno zná pouze ze spisu. Z dalších již odsouzených osob svědek osobně znal Mgr. B., J. M. a J. S., další znal pouze ze spisu, případně je neznal vůbec.

17. **Svědek J. S.** uvedl, že obžalovaného osobně nezná a ani si nevybavuje, že by se s ním někdy setkal na schůzce. Pouze se o něm dozvěděl, že měl být součástí nějakého řetězce. Z dalších osob znal pouze Mgr. B. a J. M.. K věci jako takové se svědek odmítl vyjádřit. Obdobně se vyjádřil také **svědek J. Š.**.

18. **Svědek J. M.** se ve své výpovědi vyjadřoval ke své činnosti ve společnosti XXXX, která dne 17. 3. 2011 obdržela od společnosti XXXX platbu 958.489,20 €, což svědek potvrdil s tím, že se jednalo o platbu za dva kamiony niklových katod provedenou na základě vystavené faktury. Následně pak svědek resp. jeho firma půjčila 957.000 € společnosti XXXX O půjčce jednal se Z., který dal příslušnou smlouvu podepsat tehdejší jednatelce společnosti. Nevěděl, na co chtěl Z.

peníze použít, ale půjčka byla postupně celá vrácena. Až později v průběhu trestního řízení se dozvěděl, že peníze byly použity také na nákup katod. Obžalovaného D. svědek neznal, stejně jako společnost XXXX.

19. **Svědek L. Č.** obdobně jako svědek Mgr. B. soudu písemně sdělil, že využívá svého práva a ve věci nebude vypovídat; soud tedy postupoval stejně jako v případě Mgr. B. s tím, že nemohl výpověď svědka přečíst, neboť nevypovídal ani v přípravném řízení.

20. Výpověď **svědkyně J. M.** se týkala její činnosti ve společnosti XXXX s. r. o., kde začala pracovat na základě nabídky R. S., kterého dříve neznala a ani nevěděla, proč se na ni obrátil. Jak svědkyně uvedla, ani přesně nevěděla, na jaké pozici pracovala, „asi" zprostředkovávala nákup a prodej kovových materiálů – mědi a zinku; nakupovalo se v Polsku nebo v Česku a prodávalo se na Slovensko. Ve firmě spolupracovala s L. H., s nímž řešila situace, když byl třeba podpis nebo razítko, také s ním jezdila na jednání na Slovensko. Ze začátku sama nemohla disponovat finančními prostředky, později už používala i internetové bankovnictví, k čemuž měla od H. kartičku, na kterou se do bankovnictví přihlásila. Asi jednou nebo dvakrát také převzala od H. hotovost, kterou dala M. B. z Kroměříže; svědkyně si již nepamatovala, proč je dala právě jemu, ani kdo jí řekl, že mu je má dát. Z dalších osob se svědkyně vyjádřila k M. Z., u něhož dělala totéž, co ve firmě Pentax, tzn. že také nakupovala a prodávala materiál, a od něj také znala Č. a Š.. Obžalovaného D. poznala tehdy, když plánoval odjezd do zahraničí a ona se mu postarala o psy. Společnost XXXX svědkyni něco říkala, ale nevěděla co. Nevěděla, že by D. s touto společností nějak souvisel.

21. Ke společnosti XXXX se vyjádřil také **svědek R. S.**, když uvedl, že v ní působil, ale nevzpomínal si, na jaké pozici, zda byl jednatelem. Nevzpomínal si ani, zda společnost založil on, nebo H., ani co se ve společnosti dělalo, věděl pouze, že neměla žádné zaměstnance. Svědek připustil, že H. požádal, aby se stal statutárním zástupcem společnosti, ale nevěděl již z jakého důvodu; znal jej od malička. Připustil také, že požádal paní M., aby ve společnosti pracovala, když ho a H. s ní seznámil M. D., který jim sdělil, že umí účetní věci; ten ji znal již předtím delší dobu. D. s nimi spolupracoval, podílel se i na rozhodování v závislosti na konkrétním obchodním případu. Ke společnosti XXXX svědek uvedl, že to byla společnost M. D..

22. Dále soud přečetl výpověď **svědka T. F.**, a to dle ustanovení § 211 odst. 2 písm. a) trestního řádu, neboť svědek se trvale odstěhoval do Austrálie, čímž se stal pro tuzemské orgány činné v trestním řízení prakticky nedosažitelným. Již v přípravném řízení proto požádala státní zástupkyně příslušné australské orgány o právní pomoc spočívající ve výslechu svědka dle zaslaných otázek a výsledek této pomoci předložila soudu během řízení před ním. Obhájce obžalovaného v této souvislosti informoval, že se nehodlá tohoto výslechu zúčastnit. Svědek F. tedy po příslušném poučení o svých právech a povinnostech úvodem uvedl, že je vyučen kuchařem, že před započetím činnosti ve XXXX pracoval v jazykové škole a že v Austrálii je s manželkou natrvalo od roku 2003. Před jeho nynějším výslechem do Austrálie přiletěl 19. 3. 2011. Dále svědek uvedl, že na žádost obžalovaného se stal jednatelem firmy XXXX, k čemuž obžalovaný uvedl, že on sám nemůže být jednatelem dvou firem, neboť by to představovalo střet zájmů, a také měl údajně hodně práce. Jednatelem se měl stát pouze z administrativních důvodů, společnost měl fakticky dále vést obžalovaný. Někdy v srpnu 2010 jeli společně do Brna, kde byla společnost na něj převedena. Svědek se nedokázal vyjádřit k činnosti firmy, neboť se této nikdy neúčastnil, nikdy ani nedostal žádnou odměnu. Neměl k dispozici firemní razítka, neotvíral žádný bankovní účet, měl pouze přístup k účtům již otevřeným, na které bylo stále přistupováno M. D.. On sám nikdy žádné bankovní operace neprováděl, platby nezadával. Celkem asi pětkrát za celou dobu vybral z účtů hotovost ve výši 10 – 200 tisíc korun, kterou vždy předal obžalovanému. Ten také vytvářel veškeré účetnictví firmy,

zpracovával i účetní závěrku; svědek nikdy žádné úkony za XXXX nečinil. Obžalovaný podle svědka společnost plně ovládal, ale postupně v ní začal být stále méně k zastižení a navíc se svědek dozvěděl, že lidem dluží peníze a že mu již nelze důvěřovat. Proto ho požádal o ukončení činnosti ve firmě, načež mu obžalovaný sdělil, že momentálně nikoho nemá a proto musí počkat; to bylo kolem Vánoc (2010). Jejich vztah od té doby ochladl. Se svým nástupcem ve funkci se svědek nikdy nesetkal, a to ani u přepisu, kde mu pouze D. řekl, že „ona" má zpoždění. Po převodu již neměl o dění ve firmě žádné informace. Z již odsouzených osob svědek neznal žádnou. Závěrem pak svědek prohlásil, že jeho výpověď je pravdivá a učinil ji s vědomím toho, že může být vystaven trestnímu stíhání, pokud bude vypovídat vědomě nepravdivě.

23. Obžalovaný M. D., který před konáním posledního hlavního líčení odcestoval na M. a dal souhlas s jednáním v jeho nepřítomnosti, se k výpovědi svědka F. (byla mu zaslána do datové schránky) vyjádřil písemně, když uvedl, že o převod firmy jej požádal sám F., který byl právě bez práce a chtěl podnikat. Společnost měla rozdělané nějaké zakázky, což se svědkovi zdálo výhodné, navíc mu obžalovaný slíbil, že mu pomůže s jejich dokončením; obžalovaný mu pouze řekl, že se již nebude podílet na shánění zakázek nových, neboť se chtěl věnovat své realitní kanceláři. Od převodu firmy o jejím chodu rozhodoval svědek, měl přístup do internetového bankovnictví, jakož i firemní razítko a vše ostatní, co k firmě náleželo. Obžalovaný byl ve firmě zaměstnán do konce roku 2010, měl také udělenu plnou moc k jejímu zastupování. Převodu firmy z F. na M. se obžalovaný nijak neúčastnil. Obžalovaný ještě potvrdil, že jejich vztah s F. byl od Vánoc 2010 chladný, protože se odmítal podílet na chodu firmy. Shrnul tedy, že s výpovědí svědka nesouhlasí. Ke svému vyjádření ještě přiložil kopie smluv o převodu obchodního podílu jednak mezi ním a F. a jednak mezi F. a M. ze dne 18. 2. 2011, kdy smlouva byla podepsána u notářky dr. Sedlákové v Brně. Od uvedeného data se také R. M. stala jednatelkou firmy XXXX.
<u>Listinné důkazy:</u>

24. Ve spise jsou založeny výpisy z účtu společnosti XXXX dokládající jednak platbu od společnosti XXXX s. r. o. ve výši 958.489,20 € ze dne 17. 3. 2011 a jednak převod - půjčku částky 957.000 € společnosti XXXX téhož dne a její navracení. V kopii je ve spise založena také smlouva o půjčce uvedené částky uzavřená mezi uvedenými společnostmi, kterou za společnost XXXX podepsal M. Z., k čemuž měl vystavenou (univerzální) plnou moc jednatelkou společnosti E. A.. Ve spise je obsaženo také „čestné prohlášení" podepsané M. Z. a J. M., dle něhož společnost XXXX nemá vůči XXXX ke dni 9. 9. 2011 žádné závazky. Součástí těchto o materiálů je také elektronická komunikace týkající se dodávky niklových katod společnosti XXXX.

25. Důkaz byl proveden také obsahem elektronické komunikace mezi policejním komisařem a svědkem F. pobývajícím v Austrálii, k níž došlo ještě před tím, než byla vyřízena žádost o právní pomoc. Svědek zde zodpověděl zaslané mu otázky, a to shodně jako následně ve své výpovědi před australským justičním orgánem; především zde tedy svědek písemně uvedl, že společnost XXXX stále řídil obžalovaný, kterému on pouze vyhověl, když jej žádal o pomoc; následně, když žádal o výmaz svého jména z obchodního rejstříku, obžalovaný tento krok stále oddaloval, došlo k němu pouze proto, že na něj svědek naléhal.

26. Policejní orgán také vypracoval vztahové diagramy znázorňující pohyb zboží a peněz mezi jednotlivými zúčastněnými společnostmi počínaje společností XXXX a konče společností XXXX.

27. V přípravném řízení byly také zajištěny bankovní informace týkající se účtů společnosti XXXX a přístupů do internetového bankovnictví. Takto bylo zjištěno, že společnost měla dva účty; první z nich byl založen 3. 9. 2009 a dispoziční práva k němu měli do 9. 3. 2011 obžalovaný a svědek F. a od uvedeného data svědkyně R. S.. Další účet byl založen 10. 12. 2010 a dispoziční práva k němu byla stejná jako u předchozího účtu. Při znalosti ID jednotlivých uživatelů pak bylo

možno zjistit, že obžalovaný se do internetového bankovnictví přihlašoval v období od 12. 1. 2011 do 22. 1. 2012, R. S. v období od 8. 2. 2011 do 20. 12. 2011 a T. F. od 13. 1. 2011 do 6. 3. 2011. Zjištěno také bylo, že všechny platby ve prospěch společnosti XXXX byly provedeny pod ID, které bylo přiděleno svědkyni S.. S ohledem na zjištění, že ve dnech 4. 7., 7. 7. a 14. 7. 2011 se do bankovnictví přihlašovaly osoby využívající ID obžalovaného a S. z IP adresy 188.246.103.4, byly vyžádány od společnosti XXXX informace týkající se této adresy, přičemž bylo zjištěno, že uvedená adresa je užívána společností XXXX s. r. o., jejíž kontaktní osobou byl obžalovaný a místem připojení Zarámí 89, Zlín.

28. Komerční banka v přípravném řízení poskytla policejnímu orgánu informace týkající se obou účtů společnosti XXXX (jeden EUR, jeden CZK), které dokumentovaly vkládání hotovosti na oba účty obžalovaným a svědky F. a S.. Nejčastěji takto hotovost vkládala svědkyně ještě pod příjmením M..

29. Policejní orgán založil do spisu také kopii části spisového materiálu (včetně DVD s jeho obsahem) týkajícího se přípravného trestního řízení, které vedlo k odsouzení výše zmiňovaných osob ve věci zdejšího soudu sp. zn. 68 T 7/2014, které byly v této věci slyšeny v pozicích svědků; jedná se vesměs o vyjádření příslušných finančních úřadů a o materiály, které tyto úřady nashromáždily.

30. Ke společnosti XXXX bylo takto sděleno Finančním úřadem pro Prahu 1, že se tato společnost v roce 2011 v místě svého sídla nevyskytovala a na výzvy správce daně nereagovala, přičemž daňovou povinnost vykazovala za měsíce březen a duben 2011 a tuto v řádu desetitisíců neuhradila. Daňové přiznání za měsíc březen 2011 podepsala R. S. a je v něm vykazován nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění od plátců v ČR.

31. Ze zprávy FÚ pro Prahu 2 ohledně společnosti XXXX s. r. o. bylo také zjištěno, že tato se v sídle společnosti nevyskytovala, jednalo se o virtuální sídlo. Správce daně ke zprávě přiložil protokoly o vyjádření zainteresovaných osob k obchodování s niklovými katodami – Č. a S. – které potvrzovaly, že k obchodování skutečně docházelo, a to včetně uvádění detailů jako např. vykládky katod v Ostratě v sídle XXXX, kam je dodala firma XXXX pro XXXX a zde si vzápětí přebral zástupce XXXX (dle Č.).

32. Pracoviště FÚ pro Prahu 8 ohledně společnosti XXXX sdělilo, že se tato společnost primárně zabývá stavební činností a od března 2011 také obchodem s niklovými katodami. K jednotlivým obchodům byly doloženy také účetní doklady – faktury, dodací listy, jakož i faktury za přepravu z Prahy – Ruzyně do Hradce Králové (sídlo firmy TSR). Správce daně však zjistil, že fakticky byla přeprava provedena společností XXXX z Rotterdamu přímo do Hradce Králové, aniž by bylo zboží kdekoli překládáno. Přepravní doklady předložené společností XXXX však byly jiné, neboť rozepisovaly nakládku a vykládku na 4 místech – Zlín, Krušovce (SK), Praha – Ruzyně a Hradec Králové. Firma XXXX také předložila nepotvrzené CMR listy a zasilatelské smlouvy, v nichž figurovaly všechny zmiňované firmy s výjimkou XXXX. Daňový subjekt se před správcem daně vyjádřil také v tom směru, že v dané době poptával kovový odpad či polotovary a nejlepší nabídku jí učinila firma XXXX. Dopravu pak daňový subjekt objednal z Prahy – Ruzyně, kam katody dodala firma XXXX, do Hradce Králové. Ze zasilatelské smlouvy o přepravě uzavřené mezi XXXX a XXXX však vyplynulo, že XXXX si objednala jako subdodávku přepravu z Rotterdamu přímo do Hradce Králové, čemuž odpovídají i denní záznamy z vozidel a údaje z mýtných bran. Kromě toho bylo také ze systému VIES evidujícího dodávky zboží mezi členskými státy zjištěno, že ani jedna z uvedených slovenských společností žádné zboží společnosti XXXX nedodala. Zajištěny byly také faktury, dle nichž společnost XXXX katody

nakoupila od XXXX, jakož i faktury, dle nichž tyto katody obratem prodala slovenským společnostem XXXXs. r. o. a XXXXs. r. o.

33. Z odborného vyjádření Finančního úřadu pro Zlínský kraj pak bylo zjištěno, že pochybení se dopustila firma XXXX, která v daňových přiznáních k DPH za březen a duben 2011 deklarovala dodání zboží do jiného členského státu EU a současně nepřiznala uskutečnění daňového plnění v tuzemsku, čímž neoprávněně snížila svoji daňovou povinnost o celkovou částku 8.803.396 Kč.

34. Součástí pořízené kopie části spisového materiálu je i trestní oznámení, které podal finančně analytický útvar Ministerstva financí ČR, jehož součástí je popis zjištění týkajících se bezhotovostních transakcí na účtu XXXX, který byl založen 15. 3. 2011 jednatelkou A. Tato společnost dne 17. 3. 2011 uzavřela smlouvu o půjčce s XXXX znějící na částku 957 tis. € a na účet byly připsány o den později. Dne 22. 3. 2011 byly převedeny ve třech částkách na společnost XXXX a dalšího dne byly přeposlány na společnost XXXX, která je ještě týž den přeposlala na účet společnosti XXXX a z tohoto účtu znovu tentýž den byly peníze přeposlány na účet XXXX na její účet vedený u Deutschebank v Duisburgu, přičemž útvar vyslovil podezření, že zapůjčené finanční prostředky pochází z úhrady ze dne 17. 3. 2011 ve výši 958.489,20 € od společnosti XXXX. Z podání útvaru dále vyplynulo, že tyto převody by měly být hodnoceny s přihlédnutím k dalším transakcím, když dne 28. 3. 2011 byla uzavřena kupní smlouva mezi XXXX a XXXX o nákupu niklových katod s kupní cenou 1.049.744 €, která byla uhrazena ve prospěch účtu XXXX ve dnech 30. 3. a 31. 3. 2011. Následně bylo dne 31. 3. 2011 přeposláno 933.000 € ve třech částkách na účet společnosti XXXX, dne 1. 4. pak dalších 49.000 €, a tato společnost týž den převedla celkem 925.000 € také ve třech splátkách a téhož dne se ještě uskutečnil převod částky 49.468 €. XXXX pak převedla stále ještě 1. 4. 2011 částku 915.000 € na XXXX a zbytek byl vybrán v hotovosti v několika částkách. Částku 915 tis. € pak společnost XXXX převedla na XXXX do Německa. Dne 8. 4. 2011 byla dále připsána na účet společnosti XXXX částka 810 tis. € od společnosti XXXX a jednatelka společnosti týž den zadala příkaz k převodu na účet XXXX celkové částky 750 tis. € a jako detail platby byla uvedena „splátka půjčky“. Podle analytického útvaru by pak bylo možno usuzovat, že společnost XXXX nenakupuje žádné zboží a jsou jí pouze vyhotovovány fiktivní faktury za toto neexistující zboží, které jsou dále zahrnuty do účetnictví v rámci řetězce společností pouze za účelem snížení daňového základu a čerpání nadměrných odpočtů DPH. Podle analytického útvaru finanční prostředky vyvedené společností XXXX do jiného členského státu jsou poté s velkou pravděpodobností vraceny zpět na začátek řetězce, tj. do společnosti XXXX. K trestnímu oznámení pak byly přiloženy přílohy, především pak výpisy z účtů uváděných společností, kterými byla doložena uvedená zjištění.

35. Z pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 22. 5. 2015, č. j. 68 T 7/2014-2677, dále bylo zjištěno, že nyní již odsouzení Mgr. R. B., J. M., M. Z., R. Č., L. Č., R. S., S. N. a J. S. byli uznáni vinnými jednáním spočívajícím stručně řečeno v tom, že se dohodli na vytvoření účelového obchodního řetězce, přes který budou realizovat obchody a krátit daň z přidané hodnoty, k čemuž došlo v období od 17. 3. 2011 do 6. 4. 2011, přičemž tento řetězec tvořily společnosti v pořadí XXXX – XXXX nebo XXXX– XXXX – XXXX – XXXX a došlo v něm ke třem spekulativním nákupům a prodejům niklových katod, kdy společnost XXXX ve svém daňovém přiznání deklarovala dodání zboží do jiného členského státu EU a uplatnila osvobození od DPH v celkové výši 8.803.396 Kč. V daňovém přiznání společnosti XXXX za březen 2011, které dne 2. 5. 2011 podala u FÚ ve Zlíně R. S., pak bylo deklarováno, že zboží ze všech tří obchodů společnost nakoupila v České republice. Veškerý tento postup pak měl zastřít skutečný pohyb zboží od dodavatele XXXX k odběrateli XXXX a vedl ke zkrácení DPH u společnosti XXXX o výše uvedenou částku. Nelze přehlédnout, že ve výroku rozsudku je mezi uvedenými osobami, které se dohodly na vytvoření řetězce, uveden i až nyní obžalovaný M. D., který je také zmíněn v souvislosti s činností R. S. v rámci řetězce, když dle rozsudku této

dával pokyny směřující k tomu, že mu společnost XXXX přenechala k obchodní činnosti a předala mu čipovou kartu a PIN k provádění elektronických bankovních transakcí, podepisovala faktury, prováděla hotovostní výběry a peníze předávala D. a také podepsala zmíněné daňové přiznání za březen 2011, jakož i určovací prohlášení. Zmínka o obžalovaném M. D. v tomto rozsudku se však soudu nyní jeví jako poněkud předčasná, neboť o tom, zda a jak se obžalovaný na trestné činnosti podílel, se rozhoduje až nyní.

36. Policejní orgán dále do spisu založil i usnesení o zahájení dalšího trestního stíhání proti téměř všem výše uváděným osobám pro trestnou činnost, která měla být páchána v období roku 2011 s cílem zkrátit daň. Za zmínku stojí, že obviněni byli i obžalovaný, který měl do dalšího řetězce zapojit další firmu, a svědkyně S., která měla být jednatelkou také v další firmě.

Vyhodnocení provedeného dokazování, skutkové závěry:

37. Specifičnost prováděného dokazování resp. hodnocení provedených důkazů v dané trestní věci vyplývá z faktu, že trestní věc týkající se obžalovaného M. D. byla vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí z trestní věci, v níž již bylo rozhodnuto o vině a trestu shora uváděných odsouzených, potažmo tedy i o existenci účelového obchodního řetězce vytvořeného za účelem zkrácení daně, k čemuž i došlo v rozsahu 8.803.396 Kč, přičemž součástí tohoto řetězce dle výše citovaného rozsudku byla i firma XXXX, za níž jednala odsouzená R. S. (které měl obžalovaný D. udělovat pokyny k její činnosti). Předmětný pravomocný rozsudek sice pokud se jedná o v něm popisovaná skutková zjištění, především o vytvoření řetězce, jeho účastníky a o způsobený následek, nijak nezavazuje soud rozhodující v této trestní věci, nicméně tento soud si byl nutně vědom toho, že by bylo s podivem a v rozporu s občas zmiňovaným principem předvídatelnosti soudních rozhodnutí (byť se nepochybně jedná o termín zasluhující si v obecné rovině důkladný rozbor), pokud by se jeho nynější skutkové závěry v tomto směru od rozhodnutí předchozího určitým způsobem lišily, a to obzvláště za situace, kdy tyto závěry byly učiněny po téměř identickém dokazování. Svým způsobem se tedy nynější věci jednalo – pokud se jedná o vytvoření řetězce, jeho složení atd. – o potvrzení předchozích skutkových závěrů týkajících se zcela shodné trestné činnosti jako je projednávána nyní, pouze tedy s tím, že v nynějším řízení je kladen důraz na roli obžalovaného M. D. v něm.

38. V předchozím rozhodnutí dospěl soud k závěru o existenci řetězce a jeho složení především z důkazů listinných dokládajících pohyb peněz na účtech a daný smluvní rámec a z něho vyplývající fakturaci včetně smluv a faktur týkajících se dopravy. Oproti předchozímu dokazování však měl soud nyní navíc k dispozici jeden zásadní důkazní prostředek, a to výpověď osoby aktivně činné při páchání popisované trestné činnosti, tedy odsouzeného R. Č. vystupujícího nyní v pozici svědka, který ve své výpovědi popsal vznik řetězce, jeho složení a jeho cíl, když mj. i přiléhavě uvedl, že tímto cílem bylo zkrácení daně, neboť jinak by vytvoření řetězce nedávalo smysl. O tuto výpověď se tedy soud mohl opřít při prezentaci svých skutkových závěrů v tomto směru, a to proto, že tato výpověď svědka měla požadovanou kvalitu, pokud se jedná o její věrohodnost, jak bude zmíněno ještě i na jiném místě, a také samozřejmě proto, že zde tato výpověď nestála nijak osamoceně, když lze konstatovat, že pouze plně potvrdila podezření, které zde muselo vzniknout při seznámení se se skutečnostmi vyplývajícími z listinných důkazů (a které také vzniklo již u analytického útvaru MF), především tedy z pohybu peněz mezi společnostmi v krátkém časovém úseku (viz odst. 34) a ze vzájemné fakturace mezi nimi, kdy obojí působí velmi nestandardním dojmem. Z veškerých nashromážděných dokladů, tedy z výpisů z účtů, z uzavřených smluv i faktur lze spolehlivě zjistit, které firmy včetně XXXX byly na fiktivních obchodech zúčastněny, přičemž firma XXXX byla fiktivním odběratelem zboží – katod – od slovenských dodavatelů a současně byla dodavatelem pro firmu XXXX (příznačné bylo, že obě firmy měly virtuální sídlo a byly pro správce daně obtížně kontaktovatelné); příznačné pak také

v této souvislosti byly takové okolnosti, jako výše uvedeno, že dle vyjádření v daňovém řízení mělo být zboží dodáno do Ostraty u Zlína do sídla firmy XXXX, která měla zboží zakoupit od XXXXu, kterýžto fakt byl v naprostém rozporu s faktem vyplývajícím ze smlouvy o přepravě uzavřené mezi XXXX a XXXX, dle níž byly katody přepraveny z Rotterdamu do Hradce Králové. Lze mít za to, že fakturovaným obchodům odpovídají přesuny finančních prostředků na účtech jednotlivých společností, kdy jedinou výjimkou jsou platby zaslané společností XXXX na účet XXXX, což tedy znamená, že platby nešly slovenským dodavatelům. Tento krok pak měl být vysvětlen „určovacím prohlášením" jako platba za slovenské subjekty, z čehož lze dovozovat s přihlédnutím ke zjištěním týkajícím se přepravy, že vývoz zboží na Slovensko, tedy do jiného členského státu, byl pouze fiktivní a tedy že zboží zůstalo v ČR, což by za normálních okolností znamenalo vznik daňové povinnosti pro XXXX. Tuto úvahu koneckonců potvrdil ve svém vyjádření i finanční úřad, který se také vyjádřil k rozsahu daňového úniku. Velmi výmluvná jsou pak v této souvislosti zjištění týkající se přepravy, když z dokumentace firmy XXXX vyplývá, že přeprava byla prováděna z Rotterdamu do Hradce Králové, zatímco z dokumentů předložených firmami zúčastněnými na řetězci se podává, že zboží mělo být čtyřikrát překládáno, přičemž mělo i opustit Českou republiku, čímž mělo být nepochybně doloženo jejich tvrzení o obchodování mezi firmami. Lze tedy uzavřít, že soud nemá důvod pochybovat o pravdivosti výpovědi svědka Č., který ve vytvořeném řetězci navíc působil v poměrně významné pozici, když nejednou zastupoval při jednáních M.a Z., takže se pohyboval takříkajíc v centru dění. Soud tedy dospěl ke stejným skutkovým závěrům jako soud rozhodující v předchozí trestní věci, pokud se jedná o stanovení rámce, v němž se při páchání trestné činnosti pohyboval obžalovaný M. D..

39. Soud se tedy v probíhajícím řízení vedle výše popisované problematiky zabýval především otázkou, zda svědkyně (odsouzená) R. S., dříve M., jednala dle pokynů obžalovaného M. D., resp. zda obžalovaný byl tím, kdo za XXXX fakticky jednal, kdo se dohodl s již dříve odsouzenými na vytvoření řetězce a kdo tedy rozhodl o tom, že se tato společnost stane jeho součástí a takto se bude podílet na zkrácení daně v uváděné výši 8.803.396 Kč a zda k naplnění tohoto cíle využil ochoty odsouzené S. podílet se na páchání této trestné činnosti. Jak je zřejmé z výroku rozsudku, dospěl soud po provedeném dokazování k závěru, že na naznačené otázky lze odpovědět ve všech případech kladně a že tedy obžalovaný byl přímým pachatelem popisované trestné činnosti, zatímco odsouzená S. byla toliko - s jistou nadsázkou řečeno - jeho nástrojem, i když nástrojem ochotným a aktivním.

40. Pokud se jedná o úvahy, které k tomuto závěru soud vedly, je třeba především uvést, že již samotná výpověď obžalovaného resp. způsob jeho obhajoby spočívající ve snaze přesvědčit soud, že v kritické době již neměl s děním ve XXXX co do činění a že tedy veškerá aktivita a tedy i trestná činnost byla dílem odsouzené, se soudu jeví jako málo věrohodný sám o sobě. Soud si všímá především převodu společnosti XXXX na R. S., k němuž došlo nedlouho poté, co byla společnost převedena na T. F.; onen první převod by se mohl jevit jako zcela běžný podnikatelský krok, pokud by ovšem o důvodech převodu obžalovaný netvrdil, že měl o něj svědek F. zájem, resp. že měl zájem o podnikání v této firmě, což se u osoby žijící v Austrálii nejeví jako zcela pochopitelné a pravděpodobné, i když samozřejmě nelze vyloučit, že i osoba žijící na opačném konci světa může mít aktivní firmu se sídlem ve Zlíně. Nicméně tento moment byl zdrojem jistých pochybností na straně soudu, které se dále prohlubovaly a potvrzovaly zmiňovaným převodem společnosti na R. S. po cca půl roce, který rozhodně znamenal, že důvodem převodu společnosti XXXX na svědka F. nebyl jeho zájem, ale zájem obžalovaného, pro něhož bylo důležité, aby v této firmě nefiguroval na odpovědných pozicích. Navíc tedy tento rychlý převod na další osobu sám o sobě nasvědčuje tomu, že zájem o firmu ze strany F. nebyl až tak intenzívní, jak obžalovaný naznačuje. Pokud by se obžalovaný nesnažil o získání osoby na post jednatele firmy, pokud by zde tato jeho potřeba nebyla, nic mu např. nebránilo, aby v případě nezájmu svědka F. o další působení ve firmě, či v případě přímo jeho nechuti k dalšímu

působení v ní, převedl firmu zpět na sebe. Pokud důvodem jeho snahy zbavit se firmy byla pouze potřeba plně se věnovat své realitní kanceláři, mohl nepochybně z pozice jednatele firmy XXXX její činnost postupně utlumovat, a to zvlášť v situaci, kdy její převod na jinou osobu nespojoval s žádným svým majetkovým prospěchem (dle svědka F. zaplatili pouze společně poplatek za převod). Navíc je vůbec otázkou, v čem vlastně spočívala konkrétní činnost firmy XXXX, když tato činnost měla být stavební, ale obžalovaný se v průběhu trestního řízení zmiňoval vždy pouze o zakázkách, které již měl svědek F. údajně rozpracovány a takto je mohl dokončovat, což by pro něj nepochybně bylo výhodné, aniž by tedy byl konkrétnější; konkrétnější pak nebyl ani svědek F., u něhož tomu bylo spíše naopak, když si nebyl jist ani stavební činností, natož rozpracovanými zakázkami. Pokud by se svědek v takto výhodném podnikatelském postavení skutečně ocitl, a to za částku 500 Kč, nepochybně by neměl potřebu firmy se krátce po jejím získání zbavovat. To vše jsou tedy momenty, které vedly k tomu, že soud měl od počátku o tvrzeních obžalovaného pochybnosti na rozdíl od logičtějších výpovědí některých svědků, jak bude ještě pojednáno níže.

41. Soud měl tedy blízko k přesvědčení, že prvotní nebyla potřeba obžalovaného věnovat se realitní činnosti, ale potřeba najít pro funkci jednatele ve firmě XXXX osobu ochotnou tuto roli hrát a v jejím rámci plnit jeho pokyny. To se také naplno projevilo v průběhu měsíce března 2011, dva týdny po zapsání svědkyně S. do obchodního rejstříku, kdy se začalo „obchodovat" s niklovými katodami, jak je popisováno ve výroku rozsudku resp. ve výroku předcházejícího rozsudku ve věci zdejšího soudu sp. zn. 68 T 7/2014. Soudu se totiž jeví jako výrazně nepravděpodobné, že by se svědkyně S. po několika málo týdnech ve funkci byla schopna dohodnout s dalšími pachateli této trestné činnosti na své účasti v řetězci. Soud je pevně přesvědčen, že podoba řetězce byla již dříve předjednána, příp. že byla v jednání, a že bylo pouze nutno nalézt jednatele XXXX, na němž se dle svědka Č. dohodl obžalovaný s Mgr. B., který podepíše „určovací prohlášení" a odešle peníze firmě XXXX a který bude plnit i další úkoly související s jednatelstvím. Soud ještě dodává, že pokud výše dal výraz „obchodovat" do uvozovek, neučinil tak proto, že by měl za to, že s niklovými katodami nebylo obchodováno; dodání zboží mezi XXXX a XXXX skutečně proběhlo, avšak neproběhlo mezi dalšími účastníky řetězce, kde se jednalo výlučně o účetní operace nepodložené žádným pohybem zboží.

42. Soud tedy měl jednak pochybnosti o výpovědi obžalovaného a současně měl také k dispozici výpovědi svědků Č., S. a F., kteří všichni ve svých výpovědích potvrzovali, že tyto pochybnosti byly na místě, neboť se všichni shodně vyjádřili v tom smyslu, že obžalovaný M. D. byl tím, kdo společnost XXXX fakticky ovládal a určoval její směřování. Pouze s tím, že svědek F. se zmiňoval o období před samotným páchaním trestné činnosti, nicméně jeho výpověď dostatečně vysvětluje taktiku obžalovaného, který pouze potřeboval osobu ochotnou plnit jeho pokyny a takto se podílet na páchání trestné činnosti. Svědek F. takovou osobou zjevně nebyl či nehodlal být, když po prvních pochybnostech o serióznosti jednání obžalovaného požadoval ukončení své činnosti ve firmě, takže vůči němu ještě obžalovaný žádné požadavky nestačil mít; alespoň tedy komplikoval odchod svědka z firmy, snad v naději, že si svědek odchod rozmyslí. Že svědek svůj odchod myslí vážně si postupně nepochybně uvědomil i obžalovaný, a proto mu nezbývalo, než dosadit do funkce jednatele někoho jiného.

43. Touto jinou osobou se tedy stala svědkyně R. S., jak vyplynulo z výpovědi jak její, tak i z výpovědi svědka Č.. Svědectví tohoto svědka mělo pro rozhodnutí soudu poměrně značný význam, což se týká i předchozích úvah týkajících se samotného řetězce, který nemůže být snižován ani faktem, že se tento svědek rozhodl přispět k rozkrytí páchané trestné činnosti spočívající v krácení daní, a to nejen v této trestní věci, ale i v další trestní věci, jak je zřejmé z jeho postavení chráněného svědka, které v této další trestní věci má. Ona myšlenka o snižování věrohodnosti svědka v důsledku předpokládané spolupráce svědka s policií pochází od obhájce

obžalovaného, který se obával, že by svědek ve snaze co nejvíce přispět k objasnění trestné činnosti mohl uvádět i fakta, která neodpovídají skutečnosti; této úvaze na straně obhajoby nelze určitou oprávněnost upřít, nicméně soud tuto obavu nesdílí. To proto, že výpověď svědka Č. hodnotil stejně jako kteroukoli jinou svědeckou výpověď, tedy především z toho hlediska, zda neobsahuje nějaké vnitřní rozpory, zda je logická a zda je či není v souladu s dalšími prováděnými důkazy. Kritérium, zda svědek spolupracuje s policií či nikoli, považoval soud za zcela marginální. Vycházeje z uvedených hledisek tedy soud dospěl k závěru, že výpověď svědka věrohodná je, neboť logicky popisuje vznik předmětného řetězce, zájem jeho jednotlivých účastníků, jakož i situaci, kdy se obžalovaný s odsouzeným Mgr. B. dohodli, že na místo jednatele XXXX dosadí svědkyni S..

44. Svědek Č. ve své výpovědi zmínil i řadu dalších detailů, např. týkajících se komplikací způsobených obžalovaným při vyplácení S., užívání tokenu i osoby jistého U., o němž se obžalovaný zmínil až u hlavního líčení a k němuž svědek vysvětlil, že právě on sehnal jmenovanou. S osobou zmiňovaného U. či U. souvisejí i další pochybnosti o výpovědi obžalovaného; jak již bylo řečeno, tento se o něm zmínil až u hlavního líčení, přestože s ohledem na popisované kontakty (předání laptopu, půjčky, jejich vracení) by se mohlo jednat o poměrně významný moment jeho obhajoby. Vysvětlení této skutečnosti spočívající v argumentu, že se na to obžalovaného v přípravném řízení nikdo neptal, nepůsobí příliš přesvědčivým dojmem, neboť lze očekávat, že okolnosti svědčící v jeho prospěch uvede obviněná osoba i sama bez ptaní; navíc nelze pominout, že ani u hlavního líčení se „na to" obžalovaného nikdo neptal (na co by vlastně měl být tázán?). Výpověď svědka Č. je tedy také náležitě podrobná, což také zvyšuje její věrohodnost. Na druhou stranu se svědek Č. nesnažil vyjádřit se úplně ke všemu, jako např. k vystavování účetních dokladů ve XXXX, když uvedl, že o tom nic neví. Potvrdil však, že platby prováděl i obžalovaný, čemuž byl osobně přítomen. K těmto platbám je třeba ještě doplnit, že se jich týkaly důkazní návrhy obžalovaného, dle jehož názoru bylo možno zjistit, že platby zadávala S.. Provádění dalších důkazů v tomto směru však soud zamítl, neboť za dané situace není důležité, kdo peníze z účtu odeslal, ale kdo o jejich odeslání – byť rámcově – rozhodl; i kdyby všechny platby provedla S., nic by to nezměnilo na tom, že se tak stalo na základě pokynu obžalovaného, který jí na počátku páchání trestné činnosti nastavil určitá pravidla.

45. Pokud se ještě jedná o výpověď svědka Č., je rovněž příznačné, že obžalovaný ji ve svém vyjádření k ní nedokázal nijak zpochybnit, že nepředložil soudu žádný věcný protiargument vůči tvrzení svědka. V duchu své obhajoby pouze uvedl, že svědek Č. oslovil jeho, neboť se zajímal o práci, a proto mu domluvil kontakt s Mgr. B., a dál se již o věc nezajímal. Takové vyjádření samozřejmě nemohlo vedle výpovědi svědka obstát.

46. Výpověď svědkyně S. pak působila na soud poněkud zmateným dojmem, což bylo způsobeno tím, že se svědkyně především snažila i v té věci rozhodující soud přesvědčit, že se nedopustila trestné činnosti, pro kterou byla odsouzena, což však samozřejmě nebylo v souladu s její snahou soudu zároveň sdělit, že vždy jednala dle pokynů obžalovaného. To vedlo např. k tomu, že na počátku výslechu uvedla, že s obžalovaným nijak nespolupracovala, ovšem následně pokračovala v popisu této spolupráce, když měla po získání dispozičních práv k účtům společnosti umožnit obžalovanému přístup k nim (k tomu viz výpověď svědka Č. o provádění plateb obžalovaným). Zde je třeba poznamenat, že svědkyně se ve své výpovědi dopustila faktického omylu, když uvedla, že zakládala účty firmy XXXX, i když účet korunový byl založen již v roce 2009 a účet eurový v prosinci 2010, jak vyplynulo ze sdělení banky; zjevně tedy měla na mysli získání dispozičních práv, příp. si spletla firmu. Kromě omylu však vypovídala i zjevné nepravdy, pokud uváděla, že nikdy nepřeváděla žádné větší finanční částky, i když bankou byl potvrzen opak týkající se částky 169.000 €; toto její tvrzení však bylo spíše dalším projevem snahy svědkyně obhájit se i před soudem, před kterým nestála jako obžalovaná. I přes onu jistou zmatečnost

výpovědi svědkyně však tato setrvala na onom zásadním sdělení, tedy že jednala dle pokynů obžalovaného, což bylo v plném souladu s tvrzením svědka Č., jakož i svědka F., a o čemž tedy soud neměl důvod pochybovat.

47. Soud tedy dospěl k závěru, že citované výpovědi svědků Č., S. a F. mu umožňují učinit závěr o vině obžalovaného M. D. popsaným skutkem, k čemuž přispělo i přesvědčení soudu, že role obžalovaného vyplývá takříkajíc i z logiky věci, neboť při vší úctě k paní R. S., zřejmě pouze chorobně důvěřiví jedinci by se nedivili tomu, že se z osoby zabývající se manikúrou a pedikúrou stala obchodnice s niklem příp. jinými kovy. Obecně řečeno, osoby nastrčených jednatelů jsou zpravidla takříkajíc slabým místem jinak velmi sofistikované trestné činnosti.

48. K dalším svědeckým výpovědím osob, které byly pro projednávanou trestnou činnost již odsouzeny – tedy k výpovědím Mgr. B., N., S., M. a Š. – lze uvést, že tyto nic objevného nepřinesly, což bylo možno i očekávat, neboť pravděpodobnost, že by popsaly trestnou činnost páchanou obžalovaným, byla velmi nízká; nepochybně by se totiž takto nevyhnuly tomu, že by popsaly i svou trestnou činnost, jejíž spáchání v předchozím trestním řízení popíraly. Pouze Mgr. B. se zmínil o čtyřech jednáních s obžalovaným, přičemž se však žádné z nich netýkalo této věci, resp. pouze u posledního z nich se obžalovaný měl zmínit o něčem, co by s věcí mohlo souviset, ovšem svědek se nijak blíže nevyjádřil. V dalším se pak svědek věnoval svému odsouzení. Další svědci pak k případné činnosti obžalovaného ve firmě XXXX neuvedli ničeho.

49. Výpovědi posledních dvou svědků J. M. a R. S. se nijak přímo netýkaly projednávané věci, pouze z nich bylo možno dovodit, že firma XXXX nebyla jedinou firmou, v níž obžalovaný působil popisovaným způsobem, resp. firmou, do jejíž činnosti obdobným způsobem nezasahoval. Z výpovědi svědkyně M. totiž vyplynulo, že působila ve firmě XXXX ve stejné roli jako svědkyně S. ve XXXX, a z výpovědi svědka S. pak vyplynulo, že jeho a H., kteří firmu řídili, s M. seznámil právě obžalovaný, který se měl podílet i na řízení firmy. Tyto výpovědi tedy neměly pro rozhodnutí soudu nijak zásadní význam, když jednak pouze nasvědčují tomu, že akční rádius obžalovaného byl širší a nezahrnoval pouze firmu XXXX, jednak zachycují „kolorit doby“, kdy nastával rozmach tohoto druhu trestné činnosti, tedy vytváření karuselových obchodů, jehož se účastnil i obžalovaný. V této souvislosti ještě soud dodává, že zamítl návrh obhajoby na osobní výslech svědka H., neboť tento by nemohl nijak přispět k hlubšímu objasnění předmětné trestné činnosti, neboť se zabýval jinými obchody, navíc tedy o firmě XXXX vypovídali i uvedení svědci M. a S. Ze stejných důvodů zamítl i návrh na výslech svědka M. K., který se stal jednatelem XXXX po svědkyni S. a byl jím dle obchodního rejstříku do února 2012.

Právní kvalifikace skutku:

50. Je zřejmé, že pokud soud dospěl ke stejným skutkovým závěrům jako soud rozhodující v předchozí trestní věci, nemohla se ani lišit právní kvalifikace jednání obžalovaného od právní kvalifikace jednání jeho spolupachatelů (což samozřejmě neznamená, že by ji soud pouze nekriticky převzal). Není však sporu o tom, že obžalovaný M. D. svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, když společně s dalšími odsouzenými vylákal výhodu na dani, když uváděli správce daně v omyl tím, že předstírali naplnění okolností umožňujících uplatňovat osvobození od daně, tedy dodání zboží do jiného členského státu EU (svým způsobem se tedy jedná o zvláštní případ podvodu). Společnost ovládaná obžalovaným pak přispěla k naplnění tohoto cíle tím způsobem, že formálně odebrala předmětné katody ze Slovenska a dále je prodala společnosti XXXX, tedy subjektu se sídlem v ČR, což mělo vést k zaplacení DPH, k čemuž však nedošlo. Dále došlo také k naplnění znaku trestného činu, dle něhož se obžalovaný dopustil nejméně se dvěma dalšími osobami (odst. 2 písm. a), tedy v úzké součinnosti s nimi, kterýžto moment je nutno zároveň považovat za spolupachatelství ve smyslu

§ 23 trestního zákoníku. S ohledem na rozsah zkrácení daně ve výši přesahující 5 milionů korun je pak nutno mít za to, že čin byl spáchán ve velkém rozsahu (odst. 3). Pro úplnost lze ještě dodat, že citované ustanovení § 240 trestního zákona bylo v dané věci aplikováno ve znění účinném do 30. 6. 2016, když od uvedeného data doznalo toto ustanovení změn, které se však nijak nedotýkaly projednávané problematiky; proto má citace tohoto znění ryze formální povahu.

Úvahy o trestu:

51. Při úvaze o trestu přihlížel soud ke všem hlediskům uvedeným v ustanovení § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, tedy jednak k obecné tezi, že trestní sankce je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, jednak ke konkretizaci této teze, dle níž jsou povaha a závažnost trestného činu určovány především významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Z těchto hledisek je tedy třeba mít za to, že obžalovaný porušil dosti významný zájem státu na správném vyměření daně, potažmo na jejím správném odvedení, což je jeden ze základních předpokladů jeho úspěšného fungování, které je nepochybně v zájmu prakticky všech osob na jeho území pobývajících; je zde tedy dán výrazný společenský zájem na řádném vyměřování a odvádění daně. Konkrétní míra společenské škodlivosti jednání obžalovaného je pak zvyšována především jejím sofistikovaným provedením, tedy plánovitostí a propracovaností, což jsou momenty, které zvyšují pravděpodobnost jejího úspěšného dokonání. Jinak soud neshledal v daných souvislostech okolnosti, které by snad předmětnou trestnou činnost odlišovaly od jiných případů trestné činnosti tohoto druhu z hlediska její společenské škodlivosti, když tato míra vyplývá již ze samotné stanovené trestní sazby, kterou zákonodárce dává najevo, jak škodlivost jednání tohoto typu vnímá.

52. Pokud se jedná o případné okolnosti obžalovanému přitěžující a polehčující, prvně uvedené zde neshledal, významně pak obžalovanému polehčuje jeho dosavadní bezúhonnost. S přihlédnutím k rozsahu zkrácení daně, který se blíží dolní hranici velkého rozsahu, jakož i s přihlédnutím k faktu, že zákonodárce stanovil poměrně úzké rozpětí pro ukládání trestu (5 – 10 let), které takto má postihnout zkrácení daně v rozsahu 8 i 800 milionů, dospěl soud k závěru, že za přiměřený lze považovat i trest uloženy na samé spodní hranici zákonné trestné sazby, tedy trest uložený ve výměře 5 let. V souladu s novelou trestního zákoníku provedenou zákonem č. 58/2017 Sb. byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou, neboť dle přechodných ustanovení tohoto zákona se tento zákon rozlišující pouze věznici s ostrahou a se zvýšenou ostrahou aplikuje i v případě trestné činnosti spáchané před jeho účinností. Do věznice s ostrahou se pak pachatel zařazuje tehdy, pokud uložený mu trest nepřesahuje hranici 8 let odnětí svobody.

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Poškozený může požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do 8 dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrno, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 5. prosince 2018

JUDr. Jiří Dufek v. r.
předseda senátu